

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Žeń pak sjwatý,
Duši datý,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Vjeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerje, knihicziščezětni w Budnjcinje a je tam ja ichtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

2. njedžela po tsjoch kralach.

Jana 1, 35—43.

Swjatemu Janej w jeho wyškoch lětach hiščeže tón džen njesapomnity wostawa, na kotrymž je Jesuša přeni króč wuhladał; tón wokomik, wot kotrehož sem je so jemu Jesušowa krašnosć sjewila; tón džen, na kotrymž je swoj epifaniaš šwjeczil. Kaž w nozy njebjeske hwěsdy se šwojej krašnje so šybolazej jaknosću na pucžowarja hladaja a jemu jeho pucž wobšwětluja, po kotrymž ma hič, tak běchu šwjatemu Janej stare Bože šlubjenja hač dotal tež hižom lubosne njebjeske šwězy na jeho pucžu k Bohu, k jeho hnadže a šmilnosći, k jeho wótzowskej lubosći byle. Ale kaž wschitke njebjeske hwěsdy wobłědnu, hdvž Bože šlónčžo sšhadža, tak šćini so nowy džen w jeho žiwjenju, jako rjeńšche šlónčžo Bože jemu seshadža, mjenjyž jako Jesuš Khrystuš bu to šwětlo, kotrež mějesche jemu k njebjesam do přědka šwěćicž, jako bu wón Jesušowy wuczobnik šćinjeny.

Niž jeno ja Jesušowych přenich wuczobnikow, ale ja žyłe čłowjestwo nowy džen k tutym šlónčžom Božim šawita, kotrehož rańšche sera tu widžimy.

Kaž šwojich přenich wuczobnikow, tak je Jesuš potom pschezo šwojich wuczobnikow powolał. Šmy my tež mjes nimi? Na čim to pošnawamy, pošasuja nam

Jesušowi wuczobnižy.

1. Čžeho dla pschińdžechu k Jesušej?

2. Čšto pschi nim namašaju?

3. Čšto Jesuš k nich čžini?

1. „Nasajtra štejesche jašo Jan a k nim dwaj wot jeho wuczobnikow. A jako wón Jesuša wuhlada khodžo, džesche wón: Šlaj, to je Bože jehnjó.“

Jako bě Jan w pušćinje wustupik, dha wschaf žyly židowski kraj k njemu džesche; ale pschi nim njeběchu wostali. Šabrahamowi šynojo woczakowachu něšcto druhe hač to, ščtož mějesche jim tutón Jan prajicž. Woni woczakowachu myto šwojeje pobožnosće, a tutón Jan jim praji, so tajžy, kajžyž šu, ša Bože kralestwo hiščeže do žyła khmani nješku! Wukhwaleni chžychu bjež ša šwoju próžu wo prawdosć psched Bohom, a tutón Jan šebi tež wot nich žada: Čžiće pokutu! Tež jich, kiž šebi na šwoju prawdosć tak wjele wjedžachu, na jich hrěšchnu winu pošasa. To po jich myšlach njebě, woni šo wot njeho wotwobročichu. — Druhy pak tola pschi Janje wostachu a buchu jeho wuczobnižy. Šich wutrobu bě Jan se šwojim pokutnym přědowanjom trjedik, ale jim bě tež rěčal wo Mešiasu, kiž budže pokutne wutroby šbóžne čžinicž. A čžohož šo nadžijachu, dyrbesche šo dopjelnicž. Jesuš bě k Janej pschischol, šo by šo wot njeho ščecicž dał; a Jan bě pošnal, šo Jesuš je Khrystuš. Bóh šam bě jemu to šjewil: „To je tón šamy mój luby Šsyn, nad kotrymž ja dobre špodobanje mam.“ A nasajtra, jako Jesuša wuhlada khodžo, dha šwojich wuczobnikow na njeho pošasa: „Šlaj, to je Bože jehnjó.“ Kaž Šrael šwoje jehnjata k wujednanju k Bohom woprowašche, tak budže tutón Jesuš waš k Bohom

wujednacź; tu je tón Mešias, i nim jeno do Božeho krale-
stwa pschindźecze. — A taj dwaj dźěšchtaj sa Jesuŝom.

Wutrobne žadanje pokutneje wutrobny po wodaczu
hrěchow a Boža w Jesuŝu nam sjewjena hnada tež naŝ
k Jesuŝej dowjedze. Tež ty by swojich profetow měl, kiž
by tebie na hrěschu hroŝnosć a wšcho hubjenstwo a wšchón
njeměr, kiž i hrěcha wuhadža, pokasowali, kiž by tebie
k sprawnosći, k wotwobroczenju wot sŝeho a k wšchemu
dobremu napominali; kiž tebi prajachu: „Čižni pokutu!“,
kiž pak tež tebi, hdyž by so prashał: „Šhto wodawa mi
moje hrěchi a sahoja wšchitke moje khorosće?“ wotmolwachu:
„Hlaj, to je Bože jehujo!“ Miž jeno twój duchowny a
twój wučer, ale čzi, kiž twojej wutrobje najbliže stejachu,
a kotrymž samym je so najprjedy Jesuŝowa kraŝnosć
sjewila, by tebi Janowu službu wopokasowali. Je pak
potom tež wo tebi rekało: „Wón dźěšče sa Jesuŝom?“

2. Tamnaj wučzobnikaj dźěšchtaj sa nim, a Jesuŝ to
widźešče a dźěšče k nimaj: „Šhto pytaťaj? Tak jimaj
napishećiwo pschindže! Wonaj dźěšchtaj k njemu: „Mištrje,
hdže by na hospodže?“ Hdžež wón bydli a woŝtanje, tam
byšchtaj tež rad woŝtałoj; wonaj pytašchtaj jeho kameho.
Wón pak jeju k sebi pscheproŝny: „Bójtaj a hladajtaj“, a
wonaj woŝtašchtaj tón samy džen pola njeho. Šhto by
nětk tam porěčeli, to njewěmy; ale wunoschť a žohnowanje
tamneho rosrěčowanja snajemy; Handrij praji k swojemu
bratrej: „My bymy teho Mešiasa namaťali!“ Najwjetšče
sbože bě so jimaj doŝtało.

Šhto pytašch ty? To je hłowne prashaenje sa kóždeho
čłowjeka. Kóždy chze sbožowny być. Někotryžkuli so
teho dla prózuje, po móžnosći wjele bohatstwa nahroma-
dźić; tam sašo je drugi, kiž chze wšchě semiske lóschty
wužić; ale tak někotryžkuli je skónčnje je Salomonom
prajil: „Wšchitko je kničomne“, a je wjeŝelny byl, hdyž
je jenož dobre swědomnje sebi wobkhował! Šhtož chze
woprawdže sbožowny być, tón dyrbi so na Jesuŝa wo-
broćić: „Mištrje, hdže by Ty na hospodže?“ Hdže
pak móžemy Jesuŝa namaťac? W twojej modlitwje je
wón tebi blisko; na Božich službach steji psched toby; pschi
Božim blidže spominašch na tu nóz, hdžež wón bu psche-
radženy, a te słowa, i kotrymž je swoje swjate wotkasanje
wustajil, tebie dopominaja na Janowe słowo: „Hlaj, to
je Bože jehujo!“ Hdž by swjate pišmo čitašch, dha je
i toby. A žohnowanje tajkeho towarstwa i nim je pschezo
hiščeže to samšne kaž tam pschi jeho přenich wučzobnikach,
mjenujžy to wulke sbože: „My bymy Mešiasa namaťali.“

3. Swjaty Handrij wjedzešče swojeho bratra
Schimana k Jesuŝej. Tón, kotrehož lubowašče, dyrbi
džěl mječ na jeho sbožu! Wěšče je sebi Schiman, runje
kaž wón, dawno wutrobne žadał, Sbožnika wohladac;
duž dźěšče nětk sa nim. — Šhtož je Jesuŝa namaťal,
hinať njemóže, wón dyrbi jemu tych swojich pschiwješć.
Hdyž starschej so jenož wo čělne derjeměče swojeho
dźěšča starataj, dha Jesuŝa njesnajetaj. Wěra do Jesuŝa,
sbože w nim, je žórlo swjateho mišionstwa. Čzim byl-
nišča je wěra, čzim horliwišče je tuto džělo, nad kotrymž
Bože žohnowanje wotpoczuje. Schimanej dyrbja Refas
rekać, to je: Petr abo skala. Hdžž bě nětko pola Židow
nowe mjeno doŝtał, dha bě i tym prajene, so je nowy
čłowjek. Tak dyrbi nětk kóždy, kiž je k Jesuŝej pschischoł,
nowy čłowjek być, kiž kaž skala w morju we wšchěch
spytowanjach, we wšchej nusy čěla a dusche, haj we
wšchem, šhtož jeho potrechi, twjerdže steji a sebi wěšty

woŝtanje: Jesuŝ je Bože jehujo, Khrystuŝ, našch sbožnik a
wumóžnik.

Tón Knjes chžyl i hnady dac, so by so nam
Jesuŝowa kraŝnosć sjewila, so bychmy džakni a wjeŝeli
wuŝnac mohli: „My bymy Mešiasa namaťali!“

Samjeń.

V. w H.

Pój sa mnu!

Hłóŝ: Jesuŝ moja nadžija —

Jesuŝ woła: Sa mnu pój!
Saŝlyšch jeho hłóŝ, o duscha;
Wopusheć wšcho, wšmi kšizil swój,
Šlěduj sa nim, kaž so kłuscha;
Jeno wón puć k njeju je,
Sbožny tón, kiž sa nim dže.

Duž kroc sa nim, kšesćano,
Kiž čze takle lubje proŝny;
Jeho puća njeboj so,
Šy-li sprožny, wón čze noŝny;
Č černjom tebi róže ktu,
Woŝtanješch pschi Sbožniku.

Sa nim šlěduj we wěrje,
Njedaj sej tu kónu rubic;,
Č njeje Khrysta prawdosć kče,
Kať mohł we nej sbožnosć šhubic?
Hnada wěrje wotanka
Žunu wrota Salema.

Sa nim kroc we lubosći,
Wón budž dusche horza žadosć;
Wo niczo njech njerodži,
Sbožnik budž jej troschť a radosć;
Měr, kiž swět dac njemóže,
Dawa Jesuŝ wutrobje.

Sa nim dži tež we horju,
Njeskorž, hdyž so njebo mróči;
Wón, twój wodžer k žiwjenju,
Žunu sbožnu wěčnosć wróči
Tam, hdžež palmy njebiešte
Khlódku ščelu na tebie!

K. A. Fiedleř.

Prawe žohnowanje.

Spodžiwnje je, kať pothileni by mnohy ludžo, swoju bolosć,
je-li tón Knjes jim tajku napoložil, do jawnosće noŝyć, město
teho so bychu so i nej w čichej samotnosći sabjerali. Budžichu-li
woni wopomnili, so je kóžda bolosć poŝoť Boži, kiž so wo durje
našcheje wutrobny klapa a kotryž je jeno klyšhec, hdyž my poŝlu-
chamy a so wopacžnych radow šdalujemy, kiž rospročenje po-
ruczeju, dha njebychu so woni w tajkich čaŝach samotnosće a
čzišchiny wšdawali. My wšchaf kmemy pytać, sebi samym pomhać,
so wot teho, šhtož nať čzišći, wukwobodžec a nješmemy i bolo-
sežu a žarowanjom kultuŝ hnac abo samo něšto saŝlužbne w tym
widžec, hdyž so nam nětajkžkuli kšiz napoloži. Ale jeno wo-
prawdžita bolosć wučzi woprawdžite byly w čzišchinje pkať.
Njeprawdžitwe byly Boh njeliczi. Duž niž tak wjele rećec w
bolosćach a tyšchosćach, wo swojich snuŝkownych podeščenjach
a naŝonjenjach. To wšchitko tola jeno našchu samšnu duschu a

Boha sameho nastupa. Pod bhtu troschtowazhych pscheczelow a pod woczomaj sjawnosćeje so žohnowanje, kóždu wopradowžitu bolosć w sebi wopschijaze, poshubi.

F.

Mjestaraj so!

Slóš: Ach, wostań pschi naš i hnadu —

Esó njestaraj, o duscha,
Bóh wodži žiwjenje;
To „dženka“ tebi klušcha,
To „jutsje“ Bože je.

Twoj dónt ma Bóh we mozh,
Wón tebi czěmny je;
A tola njeskny w nozh,
Masch wěru w wutrobje.

Ty rad, sčtož Bóh czi sezele,
Wot njeho pschijimasch;
Wěsch: wschitto i njebja dele
Nam dawa Wóczež našch.

Čže ranje jašne wita,
Tvoj wječzor czěmny njej,
Sdyž Boža lubosć kwiata
Čži i pruhu njebjeskej!

K. A. Fiedler.

Sslyšy modlitwy.

Se něhdže 20 lět, dha so njedželu rano jeczi jeneho města w kapalzy k Božej klužbje shromadžichu. Zusy duchowny, kiž běšche pschypadnje w měsće, předowanje ja kaplana dđeržesche. We swojim předowanju powjedasche wo nje poradženym hólzu, kotrehož macž běšche w njebjesach a kiž bu po běhu lět skáženeho žiwjenja wot Božeho Duchu sapschijaty psches to, so jemu pobožne napominanje a modlitwy swojeje pschekrašnjeneje maczerje na swědomnje padnychu. Wón bu kšesčizjan a posbžičho duchowny. Sdyž běšche duchowny to wupowjedač, skónczi wón se klowami: „A tutón shubjenty hyn, kiž bu psches kšlyšy maczerje wumoženy — hyn ja sam!“

Boža klužba běšche skóncžena a jeczi so sašo do jastwa wróczichu. Wopokdnju jastwowy kaplan psches jastwo džěšche a so na mlodženza dohlada, kiž i woblicžom na semi ležesche a jara plakasche a žalosčesche. Někotre minuty so minychu, prijedy hacž jaty hłowu posběhny a so na duchowneho dohlada. Tón so jeho pscheczelnije woprascha, sčto jemu je.

„D“, wotmolwi tamny, „to mje styskneho czini, sčtož nam duchowny dženska wo swojej maczeri powjedasche. Za mējach runje tajku macž a dđerbjach sebi na nju myšlicž!“ Wotom sašo dele padny a žalosčesche: „Sa njewěm, sčto czinicž; ja mējach runje tajku macž.“

Tu mjes symnyimi jastwowymi seženami bu tón mlodženz, kiž běšche hacž dotal pschi wschěm napominanju twjerdy a bjes czucza wostač, plakaze džěczo w pomyšlenju na swoju pobožnu macž, kiž jemu se swojim woblicžom, jemu derje snatym, se swojimaj kšlyšojtymaj woczomaj, se swojim lubosčiwym hkožom w duchu psched woczi stupi. To je mšda pobožneho, swěrneho macžerneho smyšlenja, krašna mšda, kotraž móže hiščeže sa někotru macž shubjeneho hyna poklecže do žohnowanja pschewotrocžicž.

„Dowěť so, hyno, twoje hrěchi su tebi wodate.“

Mat 9, 2.

My chzemy pschezo wotbjež, sčtož naš swontownje czisčez, njech je to khorosć abo někajka nusa, njech je to starosć a šudoba tych dla, kotrychž mamy lubo. My pač dđerbimy i woadaczom hrěchom spokojom bjež, haj hiščeže wjazny, my dđerbimy so džakowacz ja to, so je našcha wutroba wotwjerdžena psches tu nusu, kotruž je tón Snjes nam póbłat, so by psches jeho hnadu nam k temu pomhane bylo. Duž wjefelče so, hdyž tón Snjes kšičiž na waš položi. Čži wschač (Mat. 9, 8) jenož Boha kšwalachu, so bě tón Snjes czělnje khorého wuhojit, wo tym wjetšchim džiwje, wo džiwje hrěchom woadacza, nicžo njeroshmjachu.

Ponižnosć.

Jako so kurwječy Jan Bjedrich w lěče 1552 i zussy wrócz, w kotrejž běšche na tji lěta dolho ewangeliya dla pschewwacz dđerbjat a do Šoburga nuts czehnjesche, jeho žyle duchownstwo, rada, sčule a wschitzny mēšchzenjo jako swojeho krajneho wječha i wošebitej czěsczu powitachu. Młodzi hólzy a młode holzy wupyschene i wěnzami na hłowje jemu napscheczitwo czehnjeschu a spěwachu: „Čže, Božo, kšwalimy a so czi džakujemy“.

Wječy so kšlyšow dđeržecž njemóžesche a džěšche k Štaumburgskemu biskopej, Miklawškej i Ambsdorfej, kotryž pschi nim we woju kšěžesche: „Sčto hyn ja, ja kmjertny człowjek, so so mi tajka czěscž wopofasuje!“ Biskop na to wotmolwi, so je to prjedywoptanje pschichodneje czěscže, kotraž so junu kurwječchowскеj hnadže jako dobremu bđerzej Šhrystufowemu wot Boha i hnady dostanje.

Tak wopradowže je; pschetož sčto by samohl tu czěscž domowpišacz, kotruž budžesch je wschěmi wuswolentym pschichodnje wužiwacz! Wjefel so na to, ty bđerjo Šesom Šhrysta, kiž ty wschitto spytowanje a pschescžěhanje, haj wschitto ste i pomozu Božej pschewinycz phtasch; ty móžesch we swojej poslednej hodžinzy stroschtnje i Pawołom rjez: „Sa hyn so dobre bđerjenje bđeržil, ja hyn doběhač, ja hyn wěru dđeržal. Na to je mi wotpołożena kóna teje prawdosče, kotruž mi tón Snjes na tamnym dnju, tón prawy šudnik, podacz budže, niz pač mi šamemu, ale tež wschitkim, kiž jeho sjewjenje lubuja.“ 2. Tim. 4, 7. 8.

Duž spěwajmy:

Sdyž tam, o Šesu, pola tvojoh' tróna
Mi na hłowje stacz budže čěžna kóna,
Dha chzu ja, hdyž so wschitto budže džiwacz,
Čžescž tebi spěwacz.

Mudry posł Mali.

Powjedaničžo se sawostajeństwa Šana Wjele.

Mjewjedra tšizyči-lětnje wójny poslednje rasy hromjachu. Sa jedyn i tych nakóncžnych dostorkow so hiščeže w južnej krajnje Čzechow šatrašny kšmur sežorni. Tu stejesche kšěžorske wójsko a šchwejdowsta wojeřsta byla suby kšchipizy pscheczitwo sebi. Šchwejdowsti marschal Torstenson bě so kaž šurowy wichor do Čžeskeje pschihnal. Te hromady kšěžorskich ludži mējachu tudy stejščeža w honach a wo wšach hrabinskeje panje, kiž běšche bohata knjeni wulzyschnych kublow. Wokřjedž tyhle kublow stejšče jeje wošebny hród, ale w tym njebě i tym homrjatym dobom žadny šbožowny čaš, dokelž běšche so loni pan hrabja se kmjerežu minyt, wostajšchi mandželsteje a hynka, džěscža, nimale sčtyri lětka stareho. Psches to a psches druhu njehodu bě wona nětko do wschelkeho

częsta pschischa. Shto budze ju wudowu a tu hrotu psched wójnstim njesbožom fitacz? Semjanow bėsche drje nadošč, kiž chzjchu febi ju rady swerowacz dacz. Wošebje bėchu to nėtotji sšhudnjeni panajo, wujojo njebočiczkeho hrabje, kiž stejachu sa njej jejnego bohastwa dla. Wona pať njeskiczi žanemu ruku, dofelž njebėchu dobreje dušche. Duž warijachu sloby a sčescz. — A njej bė so wozdžiczeť Rafuschan wójsta na pschebntk dal, so by jow winnikow Schwejdow furowje wital a s krawymni hłowami wróczemych na sady hnať. Nėtotražkuli knjeni by psched scherjatej bitwu sšhwatajzj czeťka a wotjela nėhdže do mėrnischich stron. Ale wona tu wosta na sšwojim hrodže, tež hdyž so to wójnstke sšazjenje do bliska sčzahny. Tej smuži so wutroba na to, so chzysche bėdy a njesboža, kiž mohťe so na jejných poddanow dończ, po mójnosćzi lóžicž a hojicž.

A rujata bitwa so sčerczi. S wobejju bokow lėtachu furowzj na so, hórje hacž sšazene bary a wjelki. Žadny bot nochzysche ani krocžalki zofnyčz. Tola pať buchu napošledk schwejdowske nastaki i knjesom, a khezorizjy sšiczi dnyrbjachu so sšoncžnje na czeťanžju dacz. Tež tón hrabiniski hród Schwejdojo sštormujzjy wšachu. Žón dobywšchi rubjachu jako rubježna zwólba do žyła wšchitko, sštož bė jim spohrabacz mójno, a sšoncžnje tón wošebny statot i wohnjom sšachju.

Wšcho czeledžno, dmórske a hrodowske, bėsche so damno hižom na czeťanje daťo, so by furowemu sšožanju wušchko. A sšto bu i tej knjenju? Sšto bu i jejnej hrotku, i tym wrėschczatym žattom? — W bliskosćzi hrodu bėsche w sšahrodže nėkajki potajny pschebntk, podsemiski sšhow. Tu wona i džěscžom a se sšobumšatym pšhczłom tajena wosta, cžakajo na to, hacž njebudze po cžaku horjeka i hromom a ropotom tónz. A jako ta wrótna džiwjeńza sšasta, so morwa cžisčhina spocza; hlej, Schwejdojo bėchu so sa czeťatym wójstkom na pschescžėhu dali.

Nėtko febi hrabina se sšynkom i teje tajnižjy sšwaži. Kajtke mėjescze to žalostny napohlad psched woczomaj! Nicžo hacž žehliwe sšytki spaleneho domu, nicžo hacž dušchaty kad a sšmjerdžaty kur.

S boka hrodu bė modleřska kapaťka stala. Wot teje stejachu jeno hišchcze scherjate murje a wošrjedža nich woltať, sšasoity cžorny, a sšmudženy sšchizž Wožeje martry. Psched nim so wona se žarobu dele do popjeka klatny, so wo pomoz i Bohu wołajo a plakate džěcžo febi i wutrobje tčězo. A i dobom ju w jejnej nuternosćzi nowy sšastrožel hrabny. Hny, schwejdowski wojak pschisťoczi kem, do woczow i wulfej žalostnej blusnu, hrosny jako sšy duch, i na nju sšoženej tšělbju. Tola wón njepryšny do njeje, ale wutorže jej džěcžo i rukow a winy so i sšchicžatym wbohuschłom precž. Wodarmo bė jejny sšyřniwy placz; podarmo bėchu jejne na božedla próřtwy! Wón, jako by wušchow a wutrobny njemėť, pušchczi so wotšal. Wona kaž sšyrjena lawiza, kotrejž so lawjatko bjerje, sšhrobli so sa nim a jecho sa wlošny sšhrabny, a tež tón poš so do njeho da. Duž ju tón rosžahly furowz i tšělbinej hłowizu do nadrow storczi, so so ta wboha na semju sšyřny a wosta tam, nicžo wo febi njewjedžo, sa mormu ležo.

Tajku ju namakachu tudy, hdyž bėsche wojeřski lud do dala sšhwatal. A dofelž ji wutroba hišchcze so hibajo džěšche, starachu so, so była wona, ta wot wšchitkich ludži wulzj rad mėta, rucze do pschihodnejje wotšlady data, so mohťa sšnano sažo i wėdomju pschicž. A i jenej pschecželnej sšwójbje domjesena pschindže tež po nėczim i febi. Haj, i febi drje pschindže, ale i rudženjom wo sšynka sšnori so do czeťkich myšlow. Tehodla ju do bliskeho kłóschtra dachu, tola niž i temu, so była tu kłóschťska šotra, ale

i tym samyšłom, so by w tej kłóschťskej cžisčhine a w tu wšchėdne sšwecženych kemschach po cžaku do dušche sšwėťka a pokoja namėla. —

Se sšwėrnej starosćzu wo nju czi dušchnišchi pschuwšni knježa, kiž bėchu i jeneho naroda i njej, so po kraju wobhonyčz dachu, hacž so sšnano nėhdže nėkajki sšlėdžik wo tym hólczatku namakal njeby. Tola wšcho phtanje popróřdne wosta a njedozpi nihdže ani najmjenšcheje cžarki wo phtanym džěscžu. Seno sšutnicžku, w kotrejž bė byl, brudnu a poľnicžku sšesthjneneje krmě, mėjescze jedny tnych njeđušchnych wujow njebočiczkeho hrabje, wobkručžo krajnemu knjeřtwu, so je ju namakal.

To bu sa dopoľasmo mėte, so je tón rubježny wojak to hólczatko morik, kiž by hewak najbližšchi herba tnych majoratřkich kubłow, wėjo pod kublanjom maczerje stejw, doniž njeby do lėtopoľnosćze sšerawik.

Ale dofelž tón sšynk, sštož bė sa wėřte mėte, wjazj pschi žiwjenju njebė, pschėndžechu po krajnym sšakonju wšchitke te kubla na wujow njebočiczkeho hrabje, wot kotrychž wona po mužowej sšmjerczi žaneho i mandželřtwu rodžila njebė. So bėchu czi poľni sšobow a njemdrjenja na nju, so halle njetrejeba sšpomnicž. S wječiwym wuřmėchom tšchastajo sšdrėchu te kubla so wošchczerjo na so. Tej wudowje nimo wudowjazeho wumjeńka nicžeho njesšy hacž jeno to, sštož bė sa njewjestne wumėno mėla.

Sdyž wona po doľhich cžakach sažo noweje cžerřtwosćze doby, sštejesche pschėzy hišchcze wobras lubeho sšynka psched jejnej dušchu. A dale a bóle kšodžachu na nju dwėle wo džěscžowej sšmjerczi w njemėrných myšlach a sšhadžachu wšchelake prasčjenja. „S kajfeje pschicžiny tola dnyrbjal tón Schwejda nad tajkim žattom i mordarjom sšycz? Se džě to i myšli, so mohť tón cžłowjek tať sšatanřki sšycz a sšawinowacz febi helu psches tajki bjesbóžny sšcžink?“

Wodnjo a w nozj jej myšlenja žaneho mėra njedachu, a pschėzo žiwisčha nadžija, so ji Wóh rubjene džěcžo tola sažo namakacz da, we njej roščesche. Na pošledku pschedewsa febi: Sa pocžahnu do kraja Schwejdow, tam teho wojaka phtacz. Selišo je hišchcze žiwj, chzu jecho hnydom na jecho blusnatym woblicžju pólšnacž. Tón dnyrbi so wušnacž, sšto je so i tym žattom stalo. —

(Pschichodnje dale.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Sšobotu rano je njenadžizj, wot Wožeje rucžki sšajaty, wumrjek knjes sšejmski sšapóřlanž Soba w Sžornowje. Wón je nasch sšerbřski lud smužicze a wobhladnimje na sšejmje sšastupowal a bėsche nascha nadžija, so budze hišchcze doľhe lėta nasch sšapóřlanž. Ale Wóh je jecho po sšwojej njewuřlėdžnej radže hižom w 41. lėcže jecho žiwjenja wotwołal a tať jecho sšpróřnimemu sšatfowanju mjesu stajil. Sańdženu wutoru mėjescze so jecho sšwjatocžne kšowanje w Buzezach. W mjenje sšejma rėcžesche knjes sšejmski sšapóřlanž tajny radžicžel Sähnel i Šoporz, jemu džal sšejma do rowa pschimołajo. Teho runja bėchu sšerbřke towarřtwu i bliska a i daloka sšastupjene. Wóh sšaplacz njesšapomnitemu we wėcznosćzi, sštož je sa nasch sšerbřski lud byl a cžiniť.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchėch pschedawarňjach „Sšerb. Nowin“ na wšach a w Budyřchinje dostacz. Na sšchtwórcž lėta placzi wón 40 np., jenotliwe cžisťka so sa 4 np. pschedawaju.